

PROTOKÓŁ
z Przeglądu Widowisk Kolędniczych
6 stycznia 2021

W dniu 6 stycznia 2021 roku w Miejskim Domu Kultury w Kolbuszowej, odbył się Przegląd Widowisk Kolędniczych.

Organizatorami Przeglądu byli:

- Miejski Dom Kultury w Kolbuszowej pod dyrekcją Wiesława Sitko
- Muzeum Kultury Ludowej w Kolbuszowej pod dyrekcją Jacka Bardana
- Wojewódzki Dom Kultury w Rzeszowie pod dyrekcją Damiana Drąga

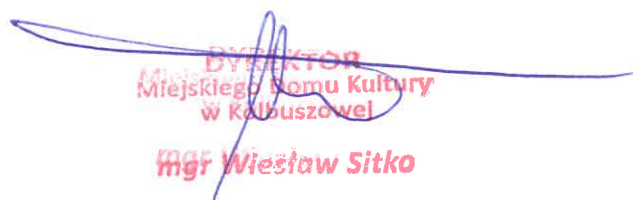
Występy konkursowe on-line oceniało Jury w składzie:

1. **Katarzyna Ignaś** – Przewodnicząca Jury, Adiunkt muzealny, etnograf w Dziale Historyczno-Etnograficznym Muzeum w Przeworsku
2. **Jolanta Dragan** – członkini komisji, kustosz, etnograf Muzeum Kultury Ludowej w Kolbuszowej
3. **Maria Kula** – członkini komisji, etnograf i instruktor Wojewódzkiego Domu Kultury w Rzeszowie
4. **Agnieszka Balawajder** - członkini komisji, etnolog, instruktor Wojewódzkiego Domu Kultury w Rzeszowie
5. **Monika Kurzeja** – dialektolog, etnomuzikolog, muzyk, pracownik Małopolskiego Centrum Kultury SOKÓŁ w Nowym Sączu;
6. **Mateusz Starzec** – pracownik MDK Kolbuszowa, sekretarz jury

Do Przeglądu, zgodnie z regulaminem przyjętych zostało 7 zespołów kolędniczych:

1. Zespół Kolędniczy z Łazor - tytuł widowiska: „Herody z Dziadem”
2. Zespół Pieśni i Tańca Jaślanie – tytuł widowiska: „Draby”
3. Zespół Kolędniczy Górnicy – tytuł widowiska: „Kolęda z Turoniem”
4. Zespół Kolędniczy z Przedborza – tytuł widowiska: „Szczodroki”
5. Zespół Kolędniczy z Lubczy – tytuł widowiska: „Herody”
6. Zespół Kolędniczy z Zalasowej – tytuł widowiska: „Kolędnicy z Gwiazdą”
7. Grupa Kolędnicza z Lublina – tytuł widowiska „Ludowa Szopka z Lalkami”

W Przeglądzie Widowisk Kolędniczych nagrody otrzymali:


Dyrektor
Miejskiego Domu Kultury
w Kolbuszowej
mgr Wiesław Sitko

Złoty Turoń – nagroda główna w wysokości 1300 zł otrzymuje Zespół Kolędniczy z Zalasowej za widowisko kolędnicze „Kolędnicy z Gwiazdą”

I nagrodę w kwocie 1000 zł otrzymuje Zespół Kolędniczy z Lubczy za widowisko kolędnicze „Herody”

II nagrodę w kwocie 900 zł otrzymuje Zespół Kolędniczy z Łazor za widowisko kolędnicze „Herody z Dziadem”

Dwie III nagrody w kwocie 800 zł otrzymują:

- Zespół Pieśni i Tańca Jaślanie z Jasła za widowisko kolędnicze „Draby”

- Zespół Ludowy Górniacy z Kolbuszowej Górnej „Kolęda z Turoniem”

Dwa wyróżnienia w kwocie 600 zł otrzymują:

- Zespół Kolędniczy z Przedborza za widowisko kolędnicze „Szcudroki”

- Grupa Kolędnicza z Lublina za widowisko kolędnicze „Ludowa szopka z lalkami”

Nagrody w kwocie po 2000 zł każda ufundowane zostały przez:

- Miejski Dom Kultury w Kolbuszowej pod dyrekcją Wiesława Sitko

- Muzeum Kultury Ludowej w Kolbuszowej pod dyrekcją Jacka Bardana

- Wojewódzki Dom Kultury w Rzeszowie pod dyrekcją Damiana Drąga

W plebiscycie na „Nagrodę Publiczności” głosowaniu internetowym, poszczególne prezentacje uzyskały wynikające z liczby głosów miejsce i liczbę punktów:

Nr prezentacji	Grupa	Liczba głosów uzyskanych w głosowaniu internetowym	Procentowy udział głosów	Zajęte miejsce
1	Zespół Kolędniczy z Łazor	254	02 %	VII
2	Zespół Pieśni i Tańca Jaślanie z Jasła	1600	1,1%	III
3	Zespół Ludowy „Górniacy” z Kolbuszowej Górnej	600	0,4 %	VI
4	Zespół Klędniczy z Przedborza	47211	31,3%	II
5	Zespół Kolędniczy z Lubczy	1300	0,9%	IV
6	Zespół Kolędniczy z Zalasowej	666	0,4%	V
7	Grupa Kolędnicza z Lublina	99147	65,8%	I

„Nagrodę Publiczności” w kwocie 1000 zł ufundowaną przez Miejski Dom Kultury w Kolbuszowej w głosowaniu internetowym otrzymali:

I nagroda (65% głosów w głosowaniu internetowym) w kwocie 650 zł - Grupa Kolędnicza z Lublina za prezentację widowiska „Ludowa szopka z lalkami”

II nagroda (31 % głosów w głosowaniu internetowym) w kwocie 350 zł – Zespół Kolędniczy z Przedborza za prezentację widowiska „Szcudroki”.

Wszystkie nagrody zostaną niezwłocznie przesłane na podane numery kont.

Organizator

DYREKTOR
Miejskiego Domu Kultury
w Kolbuszowej

mgr Wiesław Sitko

Miejski Dom Kultury
36-105 Kolbuszowa
ul. Obrońców Ojczyzny 68
tel. 17-22-71-563

Jury

Przewodnicząca jury: Katarzyna Ignas

Członkini: Jolanta Dragan

Maria Kula

Agnieszka Balawajder

Monika Kurzeja

Sekretarz jury :Mateusz Starzec

Mateusz Starzec

Załącznik nr 1. Uzasadnienie wyników obrad komisji konkursowej:

Przewodnicząca: Katarzyna Ignas:

Widowisko „Herody z Dziadem” z Łazor posiada dość rozbudowaną kompozycję, przez co przedstawienie w końcowej części traci na dynamice i staje się rozwlekłe. Elementem niezgodnym z tradycją jest składanie życzeń przez Śmierć i Diabła – usunięcie recytowanych życzeń w wykonaniu tych postaci, spowodowałoby skrócenie przedstawienia z pozytywnym skutkiem dla całości spektaklu. Istotną postacią dla widowisk herodowych jest Żyd, rola rekonstruowana, gdyż żydowscy handlarze obecni na wsi polskiej do czasów II wojny nie są już doświadczeniem osobiście znanym współczesnym odtwórcom ról w widowiskach kolędniczych. Zadaniem Żyda w Herodach było m.in. prowadzenie komicznego monologu bądź dialogu, wchodzenie w interakcję z publicznością przez inicjowanie scenek handlu. Komiczne monologi wygłaszane przez Żyda muszą być słyszalne przez odbiorcę, tym bardziej w warunkach estradowych, teatralnych; Żyd nie może pozwalać sobie na niezrozumiałe bełkot. Żyd w widowisku cechował się stereotypowymi cechami, a zatem nie było typowym zachowaniem Żyda rozdawanie cukierków pannom! W postaci Dziada zabrakło elementu niezbędnego w stroju dziadowskim, mianowicie – słomy.

Draby z Jasła – przedstawienie bardzo dynamiczne, zgodnie z charakterem męskiej grupy kolędniczej. Zawiera kilka wariantów życzeń i oracji przeplatanych kolędami, z archaiczną kolędą o złotym kielichu w finale widowiska. Mankamentem jest niewielki stopień przysłonienia twarzy drabów. Jeśli nieznane były w tradycji lokalnej maski, należałoby użyć więcej sadzy czy czarnego barwnika do uczernienia twarzy.

Kolęda z turoniem z Kolbuszowej Górnej – przedstawienie składa się z dwóch planów: wnętrza chałupy i obecnych - gospodarza, gospodyni, wujny i córki oraz widowiska odgrywanego przez grupę kolędniczą składającą się z: Dziada z Turoniem (Bydłatkami), Dziadów z dzieckiem, Żyda. Korekty wymagają drobne elementy scenografii czy wyglądu (np. kryształowy kieliszek czy kolorowe pomalowane paznokcie córki – Marysi). Widowisko przebiega wzorowo, po kolei następują poszczególne elementy tradycyjnego kolędowania z turoniem, do czasu sceny końcowej po wyjściu kolędników, kiedy to rozmowa między krewnymi rwie się, staje banalna i sztuczna. W teatrze i na estradzie każde słowo się liczy, należałoby więc przemyśleć końcową scenę i zakończyć całe przedstawienie w sposób bardziej przekonujący, zapanować nad wypowiedzianymi słowami.

[Signature]

Szczodroki z Przedborza – walorem tego przedstawienia są autentyczne teksty życzeń szczodrackich brzmiące wiarygodnie w ustach chodzących po kolędzie dziewczynek. Na uwagę zasługuje również rola Gospodyni, kobiety samotnej, ale bardzo serdecznej i szczodrej, która hojnie obdarowuje kolędników tradycyjnym prawdziwym pożywieniem: kromką chleba krojonego z bochenka, podpłomykiem, szczodrockami pszennymi drożdżowymi, wędzonką, spyrką i kiełbasą. Należałoby popracować nad kompozycją przedstawienia, wprowadzić pewne zmiany: usunąć piosenki śpiewane „na bacność” na wstępie i w finale przedstawienia, pominąć życzenia wypowiedziane ponownie już w momencie wychodzenia kolędników. Korekty wymagają również role dziewczynek. Chodziły one po kolędzie, śpiewając pod oknami, a więc powinny być ciepiej ubrane, „okutane” chustami, w kożuszkach, itp. Gospodyni wyjątkowo zaprasza je do środka i ugaszcza. Dziewczynki powinny wejść w dialog z gospodynią i żywo, jak dzieci, reagować na zachowanie gospodyni. Można włączyć kobiety pojawiające się w częściach śpiewanych i recytowanych na początku i końcu przedstawienia do osób odgrywających role; mogłyby np. jako krewne czy sąsiadki odwiedzić gospodynię i wspólnie z nią oczekiwać na przybycie kolędników.

Herody z Lubczy – jedyna uwaga krytyczna dotyczy dykcji u postaci Żyda i przesadnego zniekształcania głosu u Śmierci. Niewyraźna mowa Żyda powoduje, że widz, ze szkodą dla siebie, nie słyszy żartobliwych wypowiedzi Żyda. Podobnie niezrozumiałe są słowa Śmierci wypowiedziane zniekształcanym piskliwym głosem.

Kolęda z gwiazdą z Zalasowej – przedstawienie w sposób brawurowy ukazało specyfikę kolędowania z gwiazdą – kolędowania podokiennego z towarzyszeniem muzyki, ze śpiewem przeplatany życzeniami, w wykonaniu „Pastyrzy” ubranych w tradycyjne okrycia dziadowskie: odwrócone kozuchy przewiązane powróslami ze słomy.

Szopka z lalkami z Lublina – grupa kolędnicza odgrywająca teatrzyk kukiełkowy z repertuaru Kapeli Podwórkowej „Werdebusy” z Dobczyc. Plan teatru kukiełkowego rozgrywa się prawidłowo zgodnie z tradycyjnym scenariuszem; następują zmiany melodii, występy taneczne pojedynczych i par kukiełek, śpiewane są żartobliwe przyśpiewki solo lub przez dwójkę aktorów – animatorów kukiełek, ukrytych za szopką. Słowa uznania należą się ukrytym za szopką śpiewakom za wzorowy przekaz ustny, starannie artykułowany śpiew, istotny dla zrozumienia w całości komicznych i aluzyjnych przyśpiewek. Zmiany natomiast wymaga żywy plan przedstawienia: Góralki (Krakowianki?) i Górale. W oryginalnym składzie kolędniczym „Werdebusów” nie pojawiały się kobiety. W odegranym spektaklu, Góralki prezentują się zdecydowanie statycznie i mało wyraziście, ich obecność nic nie znaczy dla całości przedstawienia, powinny włączyć się w śpiew przyśpiewek do szopki. Czy nie należałoby składem instrumentów nawiązać do oryginalnego składu kapeli „Werdebusy”?

Jolanta Dragan:

Zespół z Łazor: Kolęda zaprezentowano bardzo pięknie, mająca tradycyjną formę, kompletną, z pokazem pięknego zachowania żołnierzy (musztra, parady szabli, skandująca żołnierska wymowa), bardzo dobrym śpiewem, a także zakończeniem ze śpiewem dla dziewczyny (bardzo dobra kolęda życząca) i otańcowaniem panien. Trzeba podkreślić pokazanie świetnych strojów i akcesoriów kolędniczych. Warto jednak zwrócić uwagę na troszkę wybiegającą nad ramy tradycyjnej formy postaci dziada, który sprawiał wrażenie bardzo wykształconego, wyrażającego się językiem literackim, a to nie do końca mieściło się w tradycyjnej formule kolędy z herodem.

Zespół z Jaślan: Bardzo ciekawa prezentacja, dość rzadko widziane draby, które zaprezentowały bardzo dobre teksty drabskie i świetne pieśni (szczególnie piękna kolęda gospodarska „Kukułeczka zakukała”). Zwracały uwagę bardzo piękne stroje, starannie wykonane, choć warto zwrócić uwagę na brak masek, które zwykle te postacie posiadały. Być może warto byłoby również nieco poprawić wzajemne relacje dziada występującego w tej prezentacji oraz drabów, nie zawsze rozumiałe w kontekście tradycyjnych popisów drabskich. Warto także zwrócić uwagę na sposób wypowiadania tekstów przez poszczególne postacie: draby jako postacie „nie z tego świata” mówiły też takim językiem, niepodobnym do codziennego, wypowiedzi były także pełne pokrzykiwań, pohukiwań itd., a niekiedy miały one nieco charakter recytacji.

Zespół z Kolbuszowej Górnej: Kolęda z turoniem zaprezentowana bardzo ciekawie, w izbie, w obecności gospodarzy, gdy kolędowanie nabiera rysu autentyczności. Trzeba jednak zwrócić uwagę na kilka drobnych uchybień, które nieco przeszkadzały we właściwym odbiorze tego bardzo dobrego widowiska. Warto pamiętać, że nie powinno się przerywać życzeń, które wypowiadała sąsiadka, nie do końca rozumiała była obecność chałki jako poczęstunku na świątecznym stole czy niezbyt jasne osadzenie w czasie prezentowanej kolędy: na początku aktorzy mówili o dniu św. Szczepana, na końcu można było usłyszeć o wyjątkowej kolędzie w Trzech Króli. Jednak najwięcej uwagi warto byłoby poświęcić samej kolędzie z turoniem, w której nieco zbyt mało poświęcono wagi np. leczeniu turonia, nie do końca także rozumiałe były targi o „zdechlinę”. Natomiast warto podkreślić świetną grę aktorską poszczególnych postaci występujących na scenie, co sprawiało, że oglądanie tego widowiska niewątpliwie sprawiało widzom wielką przyjemność.

Zespół z Przedborza: Warto podkreślić bardzo dobry pomysł pokazania jako widowisko tradycyjnego chodzenia po szkodrakach – jednej z bardzo ważnych form kolędowania. Ciekawy był pomysł ujęcia tego w ramy pewnej opowieści z rozpoczęciem i zakończeniem śpiewem pastorałek, kolęd współczesnych czy współcześnie układanych pieśni, aczkolwiek pozbawiało to widowisko rysu autentyczności. Należy zwrócić uwagę na ładne teksty szkodracze (aczkolwiek część z nich to teksty drabskie i trochę ryzykowne w ustach dzieci). Warto jednak zwrócić uwagę na kilka szczegółów, które mogłyby poprawić ogólny wyraz widowiska: odzież dziewcząt nie sugerował ich przyjęcie zimową porą (miały serdaczki, ale chusty czy chustek już nie), być może także były troszkę speszzone występem, co miało wpływ na ich troszkę sztywne zachowanie. Nie jestem przekonana, czy szkodraki otrzymywały tak obfite dary od gospodyni i czy należało sadzać szkodrujące dzieci przy stole, ale był to moment umożliwiający pokazanie bardzo dobrego zachowania na scenie gospodyni, np. przy krojeniu chleba (wart zauważyć, że pieczonego na łożpacie).

Zespół z Lubczy: Zaprezentowana przez zespół kolęda z herodem była bardzo piękna, pokazana ciekawie, w tradycyjnej formie, z życzeniami na końcu, aczkolwiek bez śpiewu kolędy dla dziewczyny, co dla tej grupy kolędniczej było wręcz obowiązkowe. Nieco zastanawiało sypanie owsem przez dziada podczas życzeń – to raczej zwykle czynili inni kolędnicy - owsiarze, gdyż herody byli przeważnie postrzegani jako poważna kolęda. Warto zwrócić uwagę na brak maski u dziada – to bardzo ważny i obowiązkowy element, a także widoczny brak musztry żołnierskiej (żołnierze chodzili bez wojskowego drylu). Jednak sama kolęda była pokazana z pomysłem, bardzo ciekawie, a postać Żyda była niekiedy wręcz brawurowa.

Zespół z Zalasowej: Kolęda z gwiazdą pokazana wręcz wzorcowo, warto podkreślić piękne teksty kolęd szczególnie pierwszej – gospodarskiej, bardzo dobry, męski śpiew i dobre życzenia. Ewentualnie warto zastanowić się nad śpiewem w dwugłosie, które niekiedy pojawiało się podczas występu, aczkolwiek nie zaburzyło to całości naprawdę świetnej prezentacji.



Zespół z Lublina: Debiutujący w Kolbuszowej zespół kolędników zaprezentował bardzo trudną formę kolędowania – szopkę kukielkową, za co należy złożyć zespołowi podziękowania i gratulacje. Nie ustrzegł się jednak kilku błędów, co po ewentualnym ich wyeliminowaniu pozwoliłoby na poprawę całości widowiska. Warto zastanowić się nad doбором kolęd, melodii kupletów szopkowych, niekiedy również tekstów oraz uzupełnieniem prezentacji o scenę pokłonu Dzieciątka: był pokaz zmierzających do stajenki rozmaitych osobistości, ale zakończenia tej wędrówki zabrakło, aczkolwiek prezentowane figurki w szopce, nieruchome, prawdopodobnie były tym uzupełnieniem, choć nie do końca trzymającym się w charakterze sprezentacji. Sugeruję również zwrócenie uwagi na czystość intonacji instrumentów, także ich dobór był zastanawiający (szczególnie saksofonu). Ponadto warto zwrócić uwagę na nie do końca udane kostiumy sceniczne, szczególnie aktorek: sztuczne wianki, szpilki, jak również mocny makijaż sceniczny, obcy tradycyjnej etykietce.

Monika Kurzeja:

1) HERODY Z DZIADEM z Łazor

- bardzo dobre kostiumy
- ukazanie widowiska herodowego zgodnie z tradycją regionu
- dobór tradycyjnych tekstów i melodii

uwagi:

obecność akordeonu; delikatne nieczystości w śpiewie; czarne buty Śmierci; mało charakterna kreacja Heroda; osoba grająca Żyda mówiła niewyraźnie, prawie niezrozumiale – zła dykcja;

2) DRABY – Jaślanie

- śpiew a capella
- zaprezentowanie archaicznej pieśni - „Kolędy o złotym kielichu”
- posługiwanie się językiem gwarowym
- dobór tradycyjnych tekstów i melodii
- ukazanie widowiska zgodnie z tradycją (zachowanie wszystkich elementów, prośby o wpuszczenie etc.)
- bardzo dobre kostiumy (słoma, kożuchy odwrócone włosiem)

uwagi:

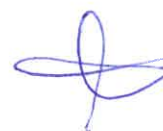
w przyszłości grupa mogłaby się pokusić o wykonanie masek do strojów; widoczna współczesna koszula pod kożuchem; niekonsekwencje w gwarze

3) Z TURONIEM – Górnicy

- bardzo dobre kostiumy
- dobre zachowanie turonia – ruchy, zaczepianie dziewczyny
- dobór tradycyjnych tekstów i melodii
- dobry śpiew

uwagi:

zamiatająca dom w odświętnym stroju córka; stosunkowo mało uwagi poświęcone było najważniejszemu elementowi widowiska z turoniem – ocucaniu turonia, odprawianiu nad nim uroków – co jest istotą tego przedstawienia; (kolędujący mężczyźni są w dosyć słusznym wieku..., ale w końcu matka chce wydać córkę za grubego gazde - wdowca)



4) SZCZODROKI z Przedborza

- dbałość o międzypokoleniowy przekaz tradycji
- ukazanie tradycyjnego dziecięcego kolędowania

uwagi:

w całym widowisku szczodroki – dziewczynki śpiewają – a nawet bardziej recytują tylko dwie kolędy; dzieci ubrane są jak w lecie, uczesane we francuzy, ani raz nie dziękują gospodyni za podarowane produkty; gospodyni nazbyt hojnie obdarowuje dzieci!!! wykonanie współczesnej kolędy „W doli i niedoli...”

5) HERODY z Lubczy

- posługiwanie się językiem gwarowym
- dobór tradycyjnych tekstów i melodii
- ukazanie widowiska herodowego zgodnie z tradycją regionu
- dopracowane stroje i rekwizyty
- bardzo dobre kreacje aktorskie poszczególnych postaci

6) Z GWIAZDĄ z Zalasowej

- dobór tradycyjnych tekstów i melodii
- wysoki poziom wykonawczy
- efektowne i dopracowane stroje kolędników (odwrócone kozuchy, czapki, słoma)
- bardzo dobry śpiew oraz muzyka

7) Z LALKAMI z Lublina

- ukazanie zwyczaju kolędowania z szopką
- kultywowanie tradycyjnych zwyczajów i obrzędów ludowych związanych z okresem Bożego Narodzenia i Nowego Roku
- dobre wykonanie narratora

uwagi:

obecność nietradycyjnych instrumentów w kapeli; nieczystości w grze saksofonu, nietradycyjny ubiór towarzyszących dziewcząt; teksty przyśpiewek na granicy przyzwoitości

Maria Kula, Agnieszka Balawajder – Wojewódzki Dom Kultury w Rzeszowie:

1. Kolęda Herody z Dziadem z Łazorów

- Ogólny schemat Kolędy z Herodem został poprawnie ukazany na scenie. Wartka, spójna akcja, dobra gra aktorska, szczególnie postać Żyda.
- Na pochwałę zasługują stare kolądkie i rzadko spotykane tańce na zakończenie kolędy.
- Wszystkie postacie męskie (poprawne)

2. DRABY - ZPiT Jaślanie

- Problematyczna wydaje się kwestia wypowiedziana przez jednego z kolędników, który prosi o pozwolenie na kolędowanie. Kolęda z Drobami charakteryzowała się tym, że Draby wchodzili, a raczej wpadali do domu bez pukania, bez zapowiedzi i robili dużo hałasu. Kolęda w wykonaniu zespołu Jaślanie jest zbyt ugrzecznioma. Draby powinny być jeszcze głośniejsze i jeszcze bardziej niegrzeczne.
- Charakterystyczne w kolędowaniu z Drabami jest również wygłaszanie długich oracji (na pierwszy plan powinny wysuwać się życzenia dotyczące urodzaju) w sposób bardzo dostojny, w wykonaniu powyższego Zespołu trochę tego zabrakło. Kwestie wypowiedziane przez Draby z kolędy były wypowiedziane trochę jak na szkolnej akademii. Za mało życzeń.
- Na pochwałę zasługują kostiumy, kosmatość, słoma itd., czernione twarze węglem (choć można by rozważyć zrobienie na przyszłość drabskich masek).
- Dziad w kulturze ludowej uchodził za postać pośrednią między światem żywych i światem umarłych (traktowano go z dystansem i rezerwą) dlatego zastanowienia wymaga ciągle poszturchiwanie go. Właściwsze wydaje się ciągle poszturchiwanie i zaczepianie domowników w szczególności dziewcząt.

3. Kolęda w Turoniem - Górnicy

- Na pochwałę zasługuje gra aktorska, zgodne z regionem stroje oraz poprawne stroje i rekwizyty kolędnicze.
 - Błędem jest moment w kolędzie, gdy Żyd z Dziadem targują się o Turonia, a ten leży martwy. Wówczas powinno nastąpić leczenie zwierzęcia (ożywianie go, które ma nawiązywać do ożywiania przyrody po marazmie zimy).
- Turoń powinien paść w momencie ubicia targu (sprzedaży). (śmierć i zmartwychwstanie maskary obrazuje zamarcie przyrody na zimę i powrót do jej życia na wiosnę).

4. Szczodraki - Przedborze.

Szczodraki czyli kolęda dla najmłodszych.

- Można by się zastanowić nad skróceniem widowiska, gdyż robiły się dłużyzny, była mało wartka akcja, w kółko powtarzana kwestia przez gospodynię (daleko będziecie iść), która chciała wypełnić czas ciszy na scenie, kiedy dzieci jadły.
- Zdecydowanie za dużo dzieci dostały do korbona i koszyków(chleb, bułki, kiełbasa, gomułki, spyrka), było to niezgodne z panującym zwyczajem.
- Warto by pomyśleć nad innym początkiem i zakończeniem widowiska. Można by do zawiązania akcji widowiska wprowadzić dialog gospodyni z kumami albo innymi domownikami.

5. HERODY - Lubcoki

- Ogólny schemat Kolędy z Herodem został wiernie odzwierciedlony.

- Bardzo charakterystyczna postać Dziada i Żyda (przedstawione z humorem). Ukazane dwa plany w widowisku.

- Wyłącznie męskie postacie (nawet Anioł).

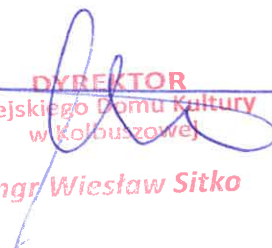
6. Kolęda z Gwiazdą - Zalasowa

Poprawne widowisko bez uwag.

7. SZOPKA-Lublin

Szopka z Lublina.

- starannie i ładnie wykonana szopka i kukiełki.
- stroje kolędników, muzyki do poprawy - mogą się ubrać w kożuchy, chusty itp., dziewczyny mniej pomalowane, inne buty - tak jakby chodzili od domu do domu a nie na scenie.
- teksty szopki dość poprawne, ludyczne
- melodie jednak biesiadne nie tradycyjne, raczej wersja bardzo współczesna kolędy, całość się dłużyła - mniej śpiewanych kwestii można
- kwestia kapeli też do przemyślenia (dobór instrumentów).


DYREKTOR
Miejskiego Domu Kultury
w Kolbuszowej

mgr Wiesław Sitko

